

26 mai – 1 iunie

Amăgirile din timpul sfârșitului

Textul de memorat: „Dar voi, preaiubiților, zidiți-vă sufletește pe credința voastră prea sfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt, țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu, și așteptați îndurarea Domnului nostru Isus Hristos pentru viața veșnică.” (Iuda 20,21)

Satana și-a început eforturile de a-i înșela pe îngeri încă de când era în cer, înainte de alungarea lui de acolo. „Plecând din prezența lui Dumnezeu, Lucifer s-a dus să răspândească spiritul de nemulțumire printre îngeri. Cu o discreție misterioasă, ascunzându-și pentru un timp adevăratul scop sub aparența respectului pentru Dumnezeu, s-a străduit să trezească nemulțumire față de legile care guvernau ființele cerești, sugerând că ele impuneau restricții inutile.” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, pp. 407- 408)

Mai departe, în Eden, s-a deghizat în șarpe și a prins-o pe Eva în cursă prin vicleșug. De atunci și până astăzi și chiar după încheierea mileniului, el se va folosi de înșelătorii (Apocalipsa 20:8) ca să-și atingă scopurile.

Din nefericire, el este mult mai isteț, mai puternic și mai abil decât noi. Ca să fim protejați de stratagemele lui, avem nevoie să ne prindem de Isus și de Cuvântul Său. „Iar voi, care v-ați alipit de Domnul, Dumnezeul vostru, sunteți toți vii astăzi” (Deuteronomul 4:4). Principiul prezentat aici este valabil și pentru noi.

Săptămâna aceasta vom vedea care sunt cele mai periculoase amăgiri ale Diavolului și cum ne putem proteja de ele.

Duminică, 27 mai – O mare amăgire

Primul studiu din acest trimestru a tratat despre conflictul izbucnit în cer și coborât pe pământul nostru.

Dar nu toți oamenii și nu toți creștinii cred în existența acestei mari lupte, fiindcă nu cred că Satana este o ființă reală. Pentru ei, referirile făcute în textele biblice la Satana, ori la Diavol, nu sunt decât formulări specifice epocii preștiințifice prin care se încerca explicarea răului și a suferinței din lume. Pentru mulți, ideea existenței unei ființe supranaturale care are planuri rele cu omenirea ține de domeniul ficțiunii.

1. Ce ne spun următoarele texte din Apocalipsa despre realitatea existenței lui Satana și despre rolul pe care îl va avea el în cadrul evenimentelor finale? Apocalipsa 2:13,24; 12:3,7-9,12,17; 13:2; 20:2,7,10

Apocalipsa ne arată că Satana va exercita către sfârșitul timpului o putere extraordinară asupra multor pământeni și că va reuși să-i țină la distanță de mântuire și să-i împingă la persecutarea celor credincioși lui Isus.

Unul dintre „planurile” - traducerea grecescului *noemata* (gând) - lui Satana este să-i convingă pe oameni că el nu există. Dacă el este un inamic imaginar, cine va mai căuta să se apere de el? Este uimitor cât de mulți pretind că sunt creștini și totuși nu iau în serios existența lui! Ei ignoră sau reinterpretează în mod liberal numeroasele texte din Cuvântul lui Dumnezeu care dezvăluie metodele lui de lucru și planurile lui, în special pe cele din timpul sfârșitului. Faptul că mulți refuză să creadă că Satana este o ființă reală, în ciuda numărului impresionant de dovezi biblice, ar trebui să ne aducă aminte că este extrem de important să înțelegem foarte bine învățăturile Bibliei.

În Apocalipsa ni se dezvăluie amăgirile pregătite de Satana, îndeosebi pentru zilele din urmă, dar ni se oferă și încurajare (Apocalipsa 12:11). Care este sursa noastră de putere în fața Diavolului?

Luni, 28 mai – Două mari erezii

2. Ce ne spun textele următoare despre puterea lui Satana de a amăgi? 2 Corinteni 11:13-15; 2 Tesaloniceni 2:9,10; Apocalipsa 12:9; Apocalipsa 20:10;

Domnul Isus i-a avertizat pe urmașii Lui cu privire la amăgirile din timpul sfârșitului. Și a subliniat în mod special una dintre ele: hristoșii mincinoși și prorocii mincinoși care îi „vor înșela pe mulți” (Matei 24:5).

Însă aceasta nu este singura amăgire din timpul sfârșitului la care trebuie să fim atenți. Inamicul nostru are multe metode de a-i înșela pe cât mai mulți posibil. Avem nevoie permanent de călăuzirea Duhului Sfânt ca să putem să discernem stratagemele lui și vom putea face aceasta doar dacă cunoaștem Biblia și dacă ascultăm de învățăturile ei.

Ellen G. White arată care sunt aceste două mari amăgiri: „Satana îi va atrage pe oameni sub influența amăgirilor lui prin cele două mari erezii: nemurirea sufletului și sfințenia duminicii. În timp ce prima pune temeliile spiritismului, a doua creează o legătură de simpatie cu Roma. Protestanții din Statele Unite vor fi primii care își vor întinde mâinile peste prăpastie ca să prindă mâna spiritismului. De asemenea, ei vor trece peste abis pentru a da mâna cu puterea Romei și, sub influența acestei triple alianțe, această țară va merge pe urmele Romei, călcând în picioare libertatea de conștiință.” (*Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 484)

Cât de interesant este să observăm că, după atâția ani de când au fost scrise aceste cuvinte, „cele două mari erezii” sunt prevalente în lumea creștină!

De ce cunoașterea adevărului Bibliei și dispoziția de a asculta de el sunt cea mai puternică armă a noastră împotriva amăgirilor Diavolului, în special în zilele finale?

Marți, 29 mai – Nemurirea sufletului

3. Ce ne învață textele următoare despre „starea morților”? Cum ne protejează ele de această erezie? Eclesiastul 9:5,6,10; Psalmii 115:17; Psalmii 146:4; 1 Corinteni 15:16-18; Daniel 12:2

În ultimele decade, atenția publică a fost acaparată de mărturiile unor oameni care au „murit” - li s-au oprit bătăile inimii și respirația -, dar au fost resuscitați. Ei au povestit experiențe extraordinare despre o existență conștientă avută după ce „au murit”. Unii au povestit că au plutit în aer și că și-au văzut trupul de sus. Alții, că au ieșit din trup și s-au întâlnit cu o ființă minunată, plină de lumină și de căldură, care le-a vorbit despre bunătate și dragoste. Alții și-au amintit că s-au întâlnit cu rude decedate și au vorbit cu ele. Fenomenul a devenit atât de comun, încât a căpătat un nume științific: experiențe din apropierea morții. Ele rămân controversate, dar mulți creștini le aduc ca argument în favoarea ideii că sufletul ar fi nemuritor și că, la moarte, s-ar muta pe un alt tărâm al existenței conștiente.

Însă experiențele din apropierea morții sunt doar o altă manifestare a ereziei despre nemurirea sufletului. Cine crede că la moarte sufletul continuă să existe într-o formă sau alta este expus la amăgirile spiritiste, care promovează direct sau indirect ideea că nu am avea nevoie de Isus. În general, cei care au avut astfel de experiențe au spus că ființele spirituale sau rudele moarte cu care s-au întâlnit le-au vorbit despre dragoste, pace și bunătate, dar nu și despre mântuirea prin Hristos, despre păcat sau despre judecata viitoare - concepții biblice fundamentale. Ar fi de așteptat ca presupusa pregustare a vieții viitoare să fie însoțită de învățăturile creștine de bază, însă ce aud acești oameni seamănă mai mult cu dogmele New Age. Urmarea este scăderea interesului pentru creștinism.

De ce trebuie să ne bazăm pe Cuvântul lui Dumnezeu chiar și atunci când simțurile ne spun ceva diferit?

Miercuri, 30 mai – Sabatul și teoria evoluției

Un alt lucru cu care Satana înșală lumea, în afară de cel al nemuririi sufletului, este cel al înlocuirii Sabatului biblic cu duminica (vezi studiile 6 și 8) și a reușit s-o înșele într-o bună parte a istoriei creștine. Pentru vremea sfârșitului, a născocit o nouă amăgire care să șteargă din mintea oamenilor importanța Sabatului zilei a șaptea: teoria evoluției.

4. Ce ne spune Geneza 1 - 2:3 despre cum a creat Dumnezeu lumea și în cât timp?

Chiar și în urma citirii superficiale a acestei relatări biblice, reies clar două idei. Prima este că totul a fost planificat și calculat, că nimic nu a fost accidental sau arbitrar. Scriptura nu lasă loc hazardului în procesul creării lumii. A doua idee este că Dumnezeu a făcut toate viețuitoarele după soiul lor, a creat fiecare soi separat și distinct de celelalte. Biblia nu spune nimic despre un strămoș natural comun (precum celula elementară) al tuturor formelor de viață de pe pământ.

Aceste două idei, că nimic nu a fost lăsat la voia întâmplării în actul creației și că nu a existat un strămoș natural comun al tuturor speciilor, pot fi observate clar și de cei care nu interpretează Geneza literal.

La polul opus se află evoluționismul darwinian care, în diferitele lui variante, susține două lucruri: hazardul și strămoșul natural comun al tuturor speciilor.

De ce interpretează totuși atât de mulți oameni Geneza prin prisma acestei teorii care, în esență, o contrazice clar? Erezia evoluționismului a atras milioane de oameni nereligioși, dar și mulți creștini declarați, care cred că o pot armoniza cu credința creștină, în ciuda contradicțiilor bătătoare la ochi.

Implicațiile evoluționismului în contextul evenimentelor finale fac amăgirea și mai periculoasă. De ce să mai respectăm Sabatul zilei a șaptea, dacă lumea nu a fost creată în șase zile, ci în trei miliarde de ani (cea mai recentă dată probabilă pentru apariția vieții pe pământ)? Evoluționismul îi răpește zilei a șaptea valoarea pentru că transformă crearea lumii în șase zile într-o legendă de genul celei cu Romulus și Remus, alăptați de o lupoaică. Și care dintre adepții Sabatului ar fi dispuși să înfrunte persecuția și moartea de dragul păzirii lui?

Joi, 31 mai – Falsa trinitate

Conceptul manifestării trinitare a lui Dumnezeu se regăsește pretutindeni în Biblie. Cartea Apocalipsa ne vorbește însă, în capitolul 13, în contextul amăgirilor și persecuției din timpul sfârșitului, și despre o coaliție între balaur, fiara ieșită din mare și fiara ieșită din pământ, un fel de „falsă trinitate”.

5. Despre cine este vorba în Apocalipsa 12:17 și 13:1,2?

Balaurul menționat aici a fost interpretat ca fiind contrafacerea Tatălui, pentru că el deține controlul. Tot el îi dă putere, stăpânire și un scaun de domnie fiarei care se ridică din mare, interpretată ca o contrafacere a lui Hristos.

6. Care sunt caracteristicile fiarei ridicate din mare? Apocalipsa 13:2-5

Fiara își primește autoritatea de la balaur, așa cum Isus a primit putere de la Tatăl (Matei 28:18); fiara ridicată din mare a primit o rană de moarte, care apoi s-a vindecat - trimitere la moartea și învierea lui Isus. De asemenea, ea urma să exercite autoritate, adică „să-și facă lucrarea” patruzeci și două de luni, adică exact trei ani și jumătate profetici (pe baza principiului an-zi), asemănare cu cei trei ani și jumătate literală cât a lucrat Hristos pe pământ.

7. Cum este descrisă fiara care s-a ridicat din pământ? Vers. 11-17

Fiara aceasta promovează interesele fiarei ieșite din mare, Duhul Sfânt Îl proslăvește pe Isus (Ioan 16:13,14). Duhul Sfânt a coborât sub forma unor „limbi ca de foc” (Faptele 2:3), fiara aceasta coboară foc din cer (Apocalipsa 13:13).

„La sfârșit, fiara ridicată din pământ realizează o falsă Cincizecime! Cu ce scop? Pentru a dovedi lumii că falsa trinitate este Dumnezeu adevărat.” (Jon Paulien, *What the Bible Says About the End-Time*, 1998, p. 111)

De ce alte amăgiri din timpul sfârșitului trebuie să fim conștienți și cum le putem recunoaște ca atare?

Vineri, 1 iunie – Un gând de încheiere

Să medităm puțin la implicațiile evoluționismului asupra evenimentelor finale și, în mod deosebit, asupra rolului Sabatului. Charles Darwin, inițiatorul lui, a promovat această teorie din cauză că, neînțelegând marea luptă, i-a fost dificil să împace răul și suferința cu ideea că Dumnezeu este bun și iubitor. El a căutat atunci răspunsurile în altă parte. Nu este o coincidență faptul că, în a doua parte a secolului al XIX-lea, în timp ce el își revizua și reformula teoria, Dumnezeu a adus la existență o mișcare, Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, cu o concepție exact opusă față de cea a lui Darwin. Biserica aceasta, a cărei concepție creaționistă este dezvăluită chiar de numele ei, a început să se dezvolte și să se extindă cam în aceeași perioadă în care a început să se răspândească teoria lui Darwin.

Iată însă un citat care îi poate fi de folos oricui se luptă cu întrebările cu care s-au confruntat oamenii adesea, după căderea în păcat: „Cu toate că pământul era lovit de blestem, natura rămânea încă manualul omului. Acum nu mai putea ilustra doar bunătața, căci răul era prezent pretutindeni, întinând pământul, aerul și marea cu atingerea lui murdară. Acolo unde, cândva, nu era înscris decât caracterul lui Dumnezeu - cunoașterea binelui -, acum era gravat și caracterul lui Satana - cunoașterea răului. Natura, care descoperea acum cunoștința binelui și a răului, trebuia să fie continuu o avertizare pentru om cu privire la urmările păcatului.” (*Educație*, ed. 2012, p. 23)

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Faptele apostolilor 24 - Romani 2

1. Ce lucru fără noimă dorea să evite Festus, în privința lui Pavel?
2. Pe ce mare a plutit în derivă corabia în care se afla Pavel?
3. Cum se numea locul unde l-au întâmpinat frații din Roma pe apostolul Pavel?
4. Cum dovedesc cei dintre neamuri că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor?

Istoria mântuirii, capitolul 14

5. Ce anume nu a uitat Moise niciodată?